

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 531/2011-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. januára 2012 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť V. S., T., zastúpeného advokátkou Mgr. R. P., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 858/2000 v období po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 65/09 z 9. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo V. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 858/2000 v období po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 65/09 z 9. apríla 2009 porušené bolo.

2. V. S. finančné zadost'učinenie **n e p r i z n á v a .**

3. Okresný súd Trenčín **j e p o v i n n ý** uhradiť V. S. trovy konania v sume 261,82 € (slovom **dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiatdva centov**) na účet jeho advokátky Mgr. R. P., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2011 doručená sťažnosť V. S. (ďalej len „sťažovateľ“) doplnená podaním doručeným 16. novembra 2011, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 858/2000 v období po vydaní nálezů ústavného súdu č. k. II. ÚS 65/09-40 z 9. apríla 2009.

Zo sťažnosti, z jej doplnenia a príloh vyplýva, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 5 C 858/2000 sa sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu domáha obnovenia „*právneho stavu hranice*“ pozemku a určenia vlastníckeho práva. Sťažovateľ nepovažuje predmet namietaného konania za fakticky ani právne zložitý, aby objektívne podmieňoval takú dlhú dobu na prípravu rozhodnutia vo veci. Podľa jeho názoru je okresný súd vo veci nielen nečinný, ale vykazuje aj neefektívnu činnosť, pričom uvedené tvrdenia sťažovateľ spája so vznikom škody na nehnuteľnostiach, vo vzťahu ktorých je konanie okresného súdu vedené.

V doplnení podania zo 14. novembra 2011 sťažovateľ uviedol, že aj „*napriek skutočnosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky už trikrát skonštatoval, že v konaní vedenom na Okresnom súde v Trenčíne 5 C 858/2000 bolo postupom súdu porušené právo*

sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a prikázal Okresnému súdu vo veci konať, opätovne dochádza postupom Okresného súdu Trenčín k porušovaniu uvedeného práva sťažovateľa, nakoľko do dnešného dňa nebolo v predmetnej veci právoplatne rozhodnuté“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal vo veci takéto rozhodnutie:

„1. Základné právo V. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod spis. zn. 5 C 858/2000 v období po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky spis. zn. II. ÚS 65/09-40 zo dňa 09. 04. 2009 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Trenčín sa v konaní vedenom pod spis. zn. 5 C 858/2000 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. V. S. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000 Eur..., ktoré je Okresný súd Trenčín povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. V. S. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 261,82 Eur, ktoré je Okresný súd Trenčín povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal sťažnosť na ďalšie konanie uznesením č. k. III. ÚS 531/2011-23 z 13. decembra 2011.

Okresný súd podal k doručenej sťažnosti stanovisko vo vyjadrení sp. zn. Spr 837/2011 z 22. septembra 2011 a v doplňujúcom vyjadrení z 9. januára 2012, v ktorých uviedol chronológiu všetkých procesných úkonov vykonaných v sťažovateľovej veci od podania žaloby po súčasnosť. Podľa názoru okresného súdu neboli od vydania nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 65/09-40 z 9. apríla 2009 spôsobené žiadne prietahy, čomu nasvedčujú úkony vykonané od 9. júna 2009 do 7. decembra 2011. Okresný súd súčasne poukázal na skutočnosť, že dôvodom odročenia pojednávania nariadeného na 2. november

2011 a na 7. december 2011 bolo ospravedlnenie sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu, a teda odročenie týchto pojednávaní zaviniť sám sťažovateľ.

Z vyjadrení okresného súdu vyplýva, že po 9. apríli 2009, keď bol vydaný nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 65/09-40, boli v sťažovateľovej veci vykonané nasledovné úkony:

- „- 9. jún 2009 - uznesenie o pribratí znalca do konania
- 29. jún 2009 - znalec oznámil, že zo zdravotných dôvodov nie je schopný vypracovať znalecký posudok
- 16. júl 2009 - uznesenie o zmene znalca
- 24. august 2009 - spis zaslaný Okresnému súdu Trnava na doručenie spisu znalcovi
- 21. september 2009 - spis vrátený tunajšiemu súdu s tým, že znalec oznámil, že nemôže vypracovať znalecký posudok z dôvodu, že bol vyčiarknutý zo zoznamu znalcov
- 14. október 2009 - uznesenie o zmene znalca
- 2. december 2009 - spis zaslaný Okresnému súdu Senica na doručenie spisu znalcovi
- 20. január 2010 - spis bol znalcovi doručený
- 18. marca 2010 - žiadosť znalca o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku
- 29. marec 2010 - uznesením predĺžená lehota na vypracovanie znaleckého posudku do 18. mája 2010
- 19. máj 2010 - znalec požiadal o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku
- 21. máj 2010 - uznesením predĺžená lehota na vypracovanie znaleckého posudku do 18. júla 2010
- 23. júl 2010 - zaslaná výzva znalcovi na vrátenie spisu s vypracovaným znaleckým posudkom
- 4. augusta 2010 - spis vrátený od znalca
- 7. septembra 2010 - priznaná odmena znalcovi za vypracovaný znalecký posudok

- 25. novembra 2010 - spis predložený Krajskému súdu v Trenčíne z dôvodu podaného odvolania navrhovateľa proti uzneseniu, ktorým bola priznaná odmena znalcovi
- 15. februára 2011 - spis vrátený z Krajského súdu v Trenčíne, uznesenie tunajšieho súdu bolo potvrdené
- 16. februára 2011 - zaslané uznesenie Krajského súdu v Trenčíne účastníkom konania
- 07. apríla 2011 - uznesenie o priznaní odmeny znalcovi bolo predložené učtárni na preplatenie
- 02. mája 2011 - vyjadrenie navrhovateľa k znaleckému posudku bolo zaslané znalcovi na vyjadrenie
- 08. augusta 2011 - zákonná sudkyňa vytýčila termín pojednávania na deň 12. októbra 2011
- 14. septembra 2011 - termín pojednávania bol zrušený z dôvodu celokrajského školenia sudcov a bol určený nový termín pojednávania na deň 02. novembra 2011...
- dňa 23. septembra 2011 požiadal právny zástupca navrhovateľa o odročenie pojednávania z dôvodu vytýčeného pojednávania na Okresnom súde v Nitre
- dňa 30. septembra 2011 doručil ospravedlnenie i navrhovateľ z dôvodu kúpeľnej liečby
- dňa 28. októbra 2011 bolo pojednávanie pôvodne určené na deň 02. novembra 2011 odročené na deň 07. decembra 2011
- dňa 05. decembra 2011 oznámil telefonicky navrhovateľ, že sa pojednávania nemôže zúčastniť a požiadal o jeho odročenie
- dňa 06. decembra 2011 bolo do spisu doručené i písomné ospravedlnenie navrhovateľa
- dňa 07. decembra 2011 bolo pojednávanie odročené na deň 08. februára 2012. “

Ústavný súd po preskúmaní zapožičaného spisu vedeného v sťažovateľovej veci okresným súdom zistil, že chronológia procesných úkonov uvedená vo vyjadrení okresného súdu k sťažnosti v zásade zodpovedá skutočnosti, okrem údaju o vrátení spisu Okresným súdom Trnava, ktorý bol okresnému súdu v skutočnosti doručený 19. októbra 2009, a nie 21. septembra 2009, ako vo svojom vyjadrení nesprávne uvádza okresný súd.

S prihliadnutím na to ústavný súd nepovažuje pre účely odôvodnenia tohto nálezu za nevyhnutné ďalej opisovať okresným súdom vykonané procesné úkony v sťažovateľovej veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci aj od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Ústavný súd pripomína, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je príkazom pre všetky štátne orgány na také konanie, ktoré vytvára právnu istotu pre subjekty práva. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zákonodarca zabezpečuje prostredníctvom procesno-právnych inštitútov, ktoré sú štátne

orgány vrátane všeobecných súdov povinné efektívne a vecne správne využívať. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) obsahuje viaceré účinné prostriedky zabezpečujúce plynulosť a optimálnu dĺžku súdneho konania, ktorej výsledkom je právoplatné rozhodnutie a stav právnej istoty.

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, a ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 858/2000 o žalobe sťažovateľa o určenie priebehu hranice pozemku došlo v období po vydaní nálezú ústavného súdu č. k. II. ÚS 65/09-40 z 9. apríla 2009 k opätovnému porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd prihliada v rámci prvého kritéria aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. II. ÚS 32/02, IV. ÚS 202/05, III. ÚS 81/07).

1. Vzhľadom na predchádzajúce skúmanie ústavného súdu v sťažovateľovej veci týkajúcej sa namietaných zbytočných prietahov v konaniach vedených ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 65/09, a predtým aj pod sp. zn. III. ÚS 2/04 a sp. zn. IV. ÚS 284/04, ako aj vzhľadom na absenciu dôvodov svedčiacich o potrebe zmeny hodnotenia právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd sa v tomto konaní stotožňuje s názorom vysloveným v náleze ústavného súdu č. k. II. ÚS 65/09-40 z 9. apríla 2009, podľa ktorého konanie o určenie priebehu hranice pozemku je súčasťou štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov a preto ústavný súd toto konanie nepovažuje za právne zložité. Ani okresný súd vo svojom vyjadrení nenamietal právnu alebo faktickú zložitosť konania a pri jej hodnotení poukázal len na obsah nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 65/09-40 z 9. apríla 2009.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa názoru ústavného súdu správanie sťažovateľa v posudzovanom období prispelo k predĺženiu ním iniciovaného súdneho konania najmä tým, že termíny pojednávania nariadené zákonnou sudkyňou na 2. november 2011 a následne po jeho odročení na 7. december 2011 sa neuskutočnili z dôvodov na strane sťažovateľa. V prvom prípade z dôvodu naplánovanej kúpeľnej liečby a v druhom prípade z dôvodu kolízie s pojednávaním v inej veci, ktorého sa mal v úmysle sťažovateľ zúčastniť. Zodpovednosť za vznik týchto prekážok postupu konania (aj keď z objektívnych dôvodov) nemôže znášať len konajúci okresný súd.

Ďalej bolo zo zapožičaného spisu okresného súdu sp. zn. 5 C 858/2000 zistené, že spis bol po vykonaných úkonoch znaleckého dokazovania predložený Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) z dôvodu sťažovateľom podaného odvolania proti uzneseniu okresného súdu č. k. 5 C 858/2000-298 zo 7. septembra 2010 v spojení s opravným uznesením č. k. 5 C 858/2000-310 z 2. novembra 2010 a nachádzal sa tam v období od 29. novembra 2010 do 15. februára 2011. O tomto odvolaní sťažovateľa

rozhodol krajský súd uznesením č. k. 4 Co 368/2010-316 z 20. januára 2011 tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Ústavný súd pri hodnotení tohto postupu sťažovateľa bral do úvahy to, že ako účastník konania má nesporne právo na procesné úkony, ktoré urobil. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ak v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04). Zodpovednosť za predĺženie konania v období, počas ktorého sa spis v sťažovateľovej veci nachádzal na krajskom súde z dôvodu ním podaného odvolania, však najmä vzhľadom na krajským súdom potvrdenú vecnú správnosť uznesenia okresného súdu č. k. 5 C 858/2000-298 zo 7. septembra 2010 v spojení s opravným uznesením č. k. 5 C 858/2000-310 z 2. novembra 2010 nemožno pripísať na zodpovednosť okresnému súdu.

Tieto okolnosti týkajúce sa správania sťažovateľa ako účastníka konania boli ústavným súdom zohľadnené pri rozhodovaní o výške sťažovateľom žiadaného finančného zadost'učinenia.

3. Napokon, pokiaľ ide o tretie kritérium podstatné pre skúmanie existencie zbytočných priet'ahov v konaní, ktorým je samotný procesný postup okresného súdu, ústavný súd zistil, že v období od 9. apríla 2009 (t. j. po vydaní nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 65/09-40 z 9. apríla 2009) do 14. októbra 2009 neboli zistené zjavné obdobia nečinnosti okresného súdu trvajúce dlhšiu dobu (viac ako 1-2 mesiace). Procesný postup okresného súdu bol však čiastočne poznačený prvkami neefektívnosti v tom smere, že znalecké dokazovanie reálne vykonal až tretí znalec z odboru geodézie a kartografie ustanovený okresným súdom, a to pravdepodobne z dôvodu, že ustanoveniu znalca nepredchádzala konzultácia zákonného sudcu s ním vybranými znalcami týkajúca sa predbežného zistenia objektívnych prekážok výkonu následne nariad'ovaných znaleckých úkonov.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 109/07). Ústavný súd teda uznáva, že k predĺženiu konania prispeli aj ťažkosti s vyhľadáním a ustanovením znalcov z príslušného odboru, ktoré však všeobecný súd môže riešiť v súlade so zákonom a využiť všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon poskytuje v záujme urýchlenia znaleckého dokazovania (m. m. I. ÚS 174/2011).

Postup okresného súdu v danej veci by nebolo správne považovať za optimálny taktiež z dôvodu, že okresný súd nevykonával niektoré procesné úkony súbežne, hoci by sa v zmysle požiadavky hospodárnosti súdneho konania javil tento prístup (predovšetkým vzhľadom na doterajšiu dĺžku súdneho konania) ako účelný. Neefektívnym sa javí postup okresného súdu aj pri doručovaní spisu ustanovenému znalcovi prostredníctvom dožiadaného súdu namiesto priameho zaslania spisu znalcovi.

Na druhej strane si ústavný súd všimol aj úsilie okresného súdu o vyššiu mieru efektivity jeho konania, ktoré vidí v skutočnosti, že okresný súd vykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci aj v období, počas ktorého bol jeho spis zapožičaný ústavnému súdu na nahliadnutie v rámci konania o predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa vedenej ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 327/2010, ktorá bola uznesením z 9. septembra 2010 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 858/2000 došlo aj v období po vydaní nálezú ústavného súdu č. k. II. ÚS 65/09-40 z 9. apríla 2009 k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom pri vyslovení porušenia označených práv ústavný súd považoval za spravodlivé zohľadniť najmä celkovú dĺžku súdneho konania, ktoré začalo 26. októbra 2000, a v čase

vydania tohto nálezu trvalo 11 rokov a 3 mesiace, a to bez toho, aby došlo k vydaniu meritórneho rozhodnutia aspoň na prvom stupni. Zistené zbytočné prietahy v posudzovanom období však ústavný súd hodnotí ako podstatne menej intenzívne než tie, ktoré boli zistené v konaní okresného súdu v období pred 9. aprílom 2009 v konaniach vedených ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 2/04, IV. ÚS 248/04 a sp. zn. II. ÚS 65/09, čo bolo s prihliadnutím na správanie sťažovateľa určujúce najmä pre rozhodnutie o jeho žiadosti na priznanie finančného zadosťučinenia.

Aj napriek tomuto zisteniu ústavný súd v zhode so svojou judikatúrou (III. ÚS 158/07, III. ÚS 74/2010) neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal, pretože táto povinnosť mu už bola uložená nálezom sp. zn. III. ÚS 2/04 z 8. decembra 2004, sp. zn. IV. ÚS 248/2004 zo 14. januára 2005 aj sp. zn. II. ÚS 65/09 z 9. apríla 2009.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Sťažovateľ žiadal priznať od okresného súdu finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € najmä s ohľadom na dlhoročné prietahy a škodu, ktorá mu má vzniknúť na jeho majetku (rozbíjanie okien na jeho majetku).

V danom prípade ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia predovšetkým vychádzal zo zistení, že aj sťažovateľ sa svojím správaním podieľal na vzniknutých prietahoch (pozri časť II bod 2 nálezu) a tiež prihliadal na skutočnosť, že za obdobie pred 9. aprílom 2009 mu už bolo ústavným súdom priznané finančné zadosťučinenie v sume takmer 4 000 € (nálezom sp. zn. III. ÚS 2/04 z 8. decembra 2004 mu bola priznaná suma 10 000 Sk, nálezom sp. zn. IV. ÚS 248/2004 zo 14. januára 2005 suma 20 000 Sk a nálezom sp. zn. II. ÚS 65/09 z 9. apríla 2009 suma 3 000 €). Tieto okolnosti aj s prihliadnutím na intenzitu porušenia označených základných práv vyhodnotenú v II. časti odôvodnenia tohto nálezu boli rozhodujúce pre záver ústavného súdu, že samotné vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa predstavuje v danom prípade dostatočnú satisfakciu a priznanie ďalšieho finančného zadosťučinenia nie je dôvodné (bod 2 výrokovej časti nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov právneho zastúpenia, ktoré sťažovateľovi vznikli v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ si prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uplatnil úhradu trov právneho zastúpenia spolu v sume 261,82 € za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2011 (prevzatie a príprava zastúpenia, doplnenie sťažnosti).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) výpočtovým základom na účely tejto

vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Podľa § 11 ods. 3 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je možné oceniť peniazmi; v ostatných prípadoch sa základná sadzba tarifnej odmeny určí podľa § 10.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2010, ktorá predstavovala sumu 741 €. Úhradu priznal ústavný súd za obidva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby predstavuje sumu 123,50 € a náhrada paušálnych výdavkov za jeden úkon právnej služby sumu 7,41 €.

Z uvedených dôvodov preto ústavný súd zaviazal okresný súd, aby zaplatil ako úhradu trov konania sumu 261,82 € na účet právnej zástupkyne sťažovateľa, tak ako to vyplýva z 3. bodu výrokovej časti nálezu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2012